

VÄNERSBORGS TINGSRÄTT
Mark- och miljödomstolen

DOM
2024-08-15
meddelad i
Vänerns borg

Mål nr M 2443-24

KLAGANDE

Stena Recycling AB,
Box 4088
400 40 Göteborg

Ombud: Bolagsjurist Carl Hagberg
Box 4088
400 40 Göteborg

MOTPART

Miljö- och klimatnämnden i Göteborgs kommun
Box 7012
402 31 Göteborg

ÖVERKLAGAT BESLUT

Länstyrelsen i Västra Götalands läns beslut 2024-05-03 i ärende nr 15277-2023, se bilaga 1

SAKEN

Föreläggande om hantering av avfall på fastigheten Backa 17:2 m.fl. i Göteborgs kommun

DOMSLUT

Mark- och miljödomstolen avslår överklagandet.

Dok.Id 667753

Postadress

Box 1070
462 28 Vänerns borg

Besöksadress

Hamngatan 6

Telefon

0521-27 02 00

Telefax

E-post: mmd.vanersborg@dom.se
www.domstol.se/vanersborgs-tingsratt/

Expeditionstid

måndag – fredag
08:00–16:00

BAKGRUND

Miljö- och klimatnämnden i Göteborgs kommun beslutade den 22 mars 2023 (dnr 2022-20968) att, för verksamheten på fastigheten Backa 17:2 m.fl. med adress Salsmästaregatan 18-20, förelägga Stena Recycling AB enligt nedan.

1. Koppar- och aluminiumkabel som tas in på anläggningen ska klassas och hanteras som farligt avfall.

Avsteg kan göras för specifika kabelpartier där provtagning eller dokumentation visar att en annan avfallsklassning kan göras i enlighet med Avfallsförordning (2020:614).

Detta beslut gäller omedelbart efter det att ni tagit emot detta beslut.

Länsstyrelsen Västra Götaland avslog den 3 maj 2024 bolagets överklagande av beslutet, se bilaga 1.

YRKANDEN M.M.

Stena Recycling AB har nu överklagat länsstyrelsens beslut och har yrkat att mark- och miljödomstolen ska besluta att den metod som bolaget redovisat kan användas för klassificering av kabelavfall i enlighet med 2 kap. 2 § 1 st. 2 p. avfallsförordningen och att blandat kabelavfall därmed inte ska klassificeras som farligt avfall. Till stöd för sin talan har bolaget hänvisat till vad man anfört i överklagande av nämndens beslut och har därtill i huvudsak anfört följande.

Både nämndens och länsstyrelsens beslut bygger på det yttrande som nämnden inhämtat från Naturvårdsverket. Med hänsyn till det är det viktigt att notera att varken nämnden eller länsstyrelsen har kommunicerat bolagets invändningar mot Naturvårdsverkets argumentation med Naturvårdsverket. Ingen av myndigheterna har heller specifikt kommenterat bolagets invändningar utan har endast upprepat Naturvårdsverkets argumentation.

Bolaget har i överklagandet av nämndens beslut utförligt redogjort för bolagets uttolkning av lagstiftningen och EU-domstolens praxis. Bolaget inriktar sig inledningsvis på att förtydliga bolagets inställning utifrån länsstyrelsens beslutsskäl.

Den springande punkten i aktuellt mål är om klassificeringen av avfall kan utgå från avfallets egenskaper, såsom dessa uppträder i den form avfallet är, eller om det endast är de i avfallet ingående ämnens egenskaper som ska vara avgörande för klassificeringen av avfall. Bolagets inställning är därvid att om man genom tester kan konstatera att avfallet inte uppvisar farliga egenskaper, ska resultaten av testerna användas som grund för klassificeringen och inte de ingående ämnens farlighet när dessa utgör komponenter i avfallet.

Denna slutsats har stöd i lagtexten genom att det i 2 kap. 3 § 1 st. 1 p avfallsförordningen anges att man vid klassificeringen ska bedöma om innehållet av farliga ämnen gör att "det", vilket hänvisar tillbaka på avfallet, har en eller flera farliga egenskaper. Redan av lagtexten framgår det således att det avgörande ska vara om avfallet som sådant uppvisar de farliga egenskaperna, inte om de enskilda ämnena i avfallet i sig kan uppvisa dessa egenskaper. Vid tillämpningen av 2 kap. 2 § avfallsförordningen får därför punkt 1 ses som en presumtion att avfallet ska hanteras som farligt om haltgränserna i bilaga 3 till avfallsdirektivet överskrids. Om man därefter genom tester kan visa att avfallet, trots innehållet av farliga ämnen, inte uppvisar de farliga egenskaperna som presumtionen indikerat, är det testerna som ska ges företräde enligt 2 kap. 2 § 2 p. och 2 st. avfallsförordningen.

Utöver de hänvisningar till EU-praxis som bolaget tidigare lämnat till stöd för denna tolkning önskar bolaget även redogöra för EU-domstolens avgörande från den 7 oktober 2015 i mål nr T-689/13. Målet gällde inte klassificering av avfall utan hur ett ämne (CTPHT) skulle ges en harmoniserad klassificering i CLP. Utifrån innehållet av olika PAH:er hade Kommissionen beslutat att CTPHT skulle klassificeras som bl.a. Ekotoxiskt. Denna klassificering ifrågasattes emellertid av ett antal bolag, varför frågan hamnade i EU-domstolen. Domstolen konstaterar i domen att CTPHT inte endast kunde bedömas utifrån farligheten hos de enskilda ingående ämnena utan även hur ämnet i sig levde upp till klassificeringskriterierna (punkt 28). Vidare konstaterade domstolen att man därvid behövde väga in halterna av de ingående ämnena samt den kemiska effekten av dessa ämnen (punkt 29). Domstolen konstaterade därefter att Kommissionen gjort fel när man inte hade vägt in detta (punkt 30). I det aktuella fallet konstaterade domstolen att de ingående PAH:erna

var mycket svårslösliga i den form som de uppträdde i CTPHT, varför det varit fel av Kommissionen att klassa ämnet som Ekotoxiskt (punkterna 34-36).

Avgörandet från EU-domstolen visar att principen att tillgängligheten av de ingående ämnena ska vägas in vid klassificering av farligheten återfinns både i CLP och i 2 kap. 2 § avfallsförordningen. Naturvårdsverkets kategoriska avfärdande av principen saknar således stöd både i kemikalielagstiftningen och avfallslagstiftningen.

- Stena Recycling AB har gett in bolagets utveckling av grunderna till överklagandet av Nämndens beslut samt EU-domstolens avgörande från den 7 oktober 2015 i mål nr T-689/13.

DOMSKÄL

Tillämpliga bestämmelser framgår av länsstyrelsens beslut.

Mark- och miljödomstolens uppgift är att gå igenom det överklagade beslutet samt materialet i målet för att se om länsstyrelsens avgörande är riktigt. Prövningen begränsas av de frågor som omfattas av underinstansernas beslut och som har överklagats. Det betyder att det domstolen endast har att bedöma är om nämnden haft fog för att förelägga bolaget på sätt som skett.

Det formella yrkande som bolaget framställt, att domstolen ska besluta att den metod som bolaget redovisat kan användas för klassificering av kabelavfall, tar inte sikte på nämndens beslut, utan är närmast att betrakta som en fastställsetalan, som domstolen inte är behörig att pröva. Domstolen bedömer därför att bolaget får anses ha yrkat att föreläggandet ska upphävas mot bakgrund av vad som anförts om redovisad metod för klassificering.

Att klassificera sitt avfall är grunden för att avfallet tas omhand på ett säkert sätt och att risker vid transport, sortering, lagring och behandling undviks. Avfallsets farliga egenskaper representerar den inneboende potentialen att skada människor eller miljö. En riskbedömning representerar däremot sannolikheten för att skada ska

uppkomma och dess möjliga omfattning, vilket kan innebära hänsyn till lokala förutsättningar, utsläppsvägar, utsläppsmängder, omvandling i miljön m.m. Vid klassningen av avfall är det alltså, som både Naturvårdsverket, länsstyrelsen och miljöförvaltningen påpekat, inte relevant att bedöma vilka exponeringsvägar som kan komma att bli aktuella. En sådan bedömning hör i stället till en bedömning av risken vid hantering på den aktuella platsen.

Av utredningen i målet framgår att höljet i kabelavfallet kan innehålla det farliga ämnet DEHP. Innehållet i visst kabelavfall har därvid inte överstigit gränsvärdet enligt bilaga III till avfallsdirektivet, medan andra gjort det. Det senare kabelavfallet har därefter utsatts för ett simulerat regn och in-vitrotestning har gjorts av lakvattnet. Testet visade inte att avfallet uppvisar reproduktionstoxiska egenskaper (H10) som motiverar en klassning av kablarna som farligt avfall.

Mark- och miljödomstolen har alltså att ta ställning till om den metod som bolaget redovisat kan användas för klassificering av kabelavfall i enlighet med 2 kap. 2 § 1 st. 2 p. avfallsförordningen och kabelavfallet därmed kan klassas som icke-farligt avfall, med kod 17 04 11.

EU-kommissionen skriver i sin vägledning för avfallsdirektivet (Kommissionens tillkännagivande om teknisk vägledning om klassificering av avfall nr 2018/C124/01, [europa.eu]) att information härledd från kemiska analyser av avfall som kan användas för klassificering av avfall bör vara sammansättningsdata. Vidare, att resultat från lakningstester – som ofta erhålls från laboratorieresultat vid testning av om mottagningskriterierna i deponeringsdirektivet uppfylls – inte generellt är användbara för faroklassificering av avfall.

Nämndens beslut innebär att koppar- och aluminiumkabel som tas in på anläggningen som huvudprincip ska klassas och hanteras som farligt avfall. Avsteg kan göras om det för specifika kabelpartier med provtagning eller dokumentation visas att en annan avfallsklassning kan göras i enlighet med avfallsförordningen, vilket är i överensstämmelse med vad bolaget anför. Mark- och miljödomstolen bedömer dock, baserat på EU-kommissionens vägledning, att bolagets redovisade metod att

analysera lakvatten från ett simulerat regn inte är en sådan metod som föranleder avsteg från huvudprincipen att all koppar- och aluminiumkabel som tas in på anläggningen ska klassas och hanteras som farligt avfall.

Det återopade avgörandet den 7 oktober 2015 i mål nr T-689/13 från EU-domstolen gällde hur ett ämne (CTPHT) utifrån innehåll av olika PAH:er skulle ges en harmoniserad klassificering i CLP. Då CLP-förordningen, förordning (EG) nr 1272/2008, innehåller regler för att klassificera, märka och förpacka kemiska produkter anser domstolen inte avgörandet vara relevant för den i målet aktuella frågan om klassificering av avfall.

Bestämmelsen i 26 § förvaltningslagen (2017:900), att en myndighet inom ramen för sitt utredningsansvar kan begära ett yttrande från en annan myndighet, innebär inte att denna andra myndighet blir part i målet eller ska kommuniceras invändningar mot yttrandet. Vad bolaget anfört om att nämnden inte kommunicerat bolagets invändningar mot Naturvårdsverkets argumentation saknar därför betydelse för målet.

Sammanfattningsvis bedömer domstolen, i likhet med länsstyrelsen, att nämnden har haft fog för sitt beslut. Överklagandet ska därför avslås.

HUR MAN ÖVERKLAGAR, se bilaga 2 (MMD-02)

Överklagande senast den 5 september 2024

Susanne Lindblad

Malin Årebäck

I domstolens avgörande har deltagit rådmannen Susanne Lindblad, ordförande, och tekniska rådet Malin Årebäck. Föredragande har varit beredningsjuristen Charlotte Stenberg-Magnusson.

Klagande
Stena Recycling AB
Box 4088
400 40 Göteborg

Ombud: Bolagsjurist Carl Hagberg
E-post: carl.hagberg@stenametall.se
(elektronisk delgivning)

Överklagande av beslut om föreläggande om hantering av avfall på fastigheten Backa 17:2 med flera i Göteborgs kommun

Beslut

Länsstyrelsen i Västra Götalands län beslutar att avslå
överklagandet.

Motivering till beslutet

Frågan Länsstyrelsen har att ta ställning till är om koppar- och aluminiumkabel som tas in på bolagets aktuella anläggning ska klassificeras som farligt avfall.

Bolaget har gjort gällande att aktuella kablar faller in under avfallstyp 17 04 11 "Andra kablar än de som anges i 17 04 10" medan kommunen har beslutat att kablarna faller in under avfallstyp 17 04 10* "Kablar som innehåller olja, stenkoltjära eller andra farliga ämnen och som enligt 2 kap. 3 § ska anses vara farligt avfall".

Avfall som enligt avfallsförteckningen i bilaga 3 till avfallsförordningen kan tilldelas en farligt-post eller en icke farligt-post beroende på det specifika fallet och avfallets sammansättning har en så kallad speglad kod. Av 2 kap. 3 § avfallsförordningen framgår att avfall med speglad kod ska klassificeras som farligt om innehållet av farliga ämnen i avfallet gör att det enligt 2 kap. 2 § avfallsförordningen har en eller flera farliga egenskaper eller om avfallet innehåller de POP-ämnen (långlivade organiska föroreningar) som anges i bestämmelsen och överskrider de

koncentrationsgränser som anges i bilaga IV till förordning (EU) nr 2019/1021.

Av 2 kap. 2 § avfallsförordningen framgår att en farlig egenskap kan bedömas genom att tillämpa bilaga III till direktiv 2008/98/EG (avfallsdirektivet) eller testa avfallet enligt förordning (EG) nr 440/2008 eller enligt andra internationellt erkända testmetoder och riktlinjer och, i fråga om försök på djur eller människor, med hänsyn till artikel 7 i förordning (EG) nr 1272/2008.

Höljet på sådana kablar som nu är aktuella är i många fall gjort av PVC eller annan plast som kan innehålla mjukgörare som till exempel ftalaten DEHP (Di-(2etylhexyl)-ftalat). Utgångspunkten i det överklagade beslutet är därför att kabelavfallet innehåller kablar isolerade med PVC eller annan plast som innehåller DEHP.

Bolaget har i ärendet presenterat en metod för kommunen som innebär man kan testa ett avfalls farliga egenskaper för att utvärdera om det ska klassas som farligt avfall eller inte i enlighet med 2 kap. 2 § första stycket 2 avfallsförordningen. Utgångspunkten för bolagets genomförda tester har varit att exponeringsvägen för ftalater i avfallskabel är genom lakning vid lagring och hantering av kabeln. Bolaget har därför simulerat regn på kablarna för att få fram ett representativt lakvatten från fem olika kabelblandningar och sedan analyserat totalhalten av ftalater i kabelblandningarna samt halterna ftalater i lakvattnet. Därefter har in vitro-testning genomförts på lakvattnet för att utreda om organiska ämnen som lakats från kablarna till omgivningen är miljöstörande.

Av totalhaltsanalyserna framgår att aluminiumkabelblandningen inte innehöll DEHP över gränsvärdet enligt bilaga III till avfallsdirektivet vilket dock samtliga kopparkabelblandningar gjorde. Bolaget har härvid gjort gällande att in vitro-testerna av lakvatten från kopparkabelblandningar dock visar att kablarna inte uppvisar reproduktionstoxiska egenskaper (HP 10) som motiverar en klassificering av kablarna som farligt avfall enligt 2 kap. 2 § 2 avfallsförordningen.

Frågan Länsstyrelsen härvid har att bedöma är om sådana tester kan användas vid klassificering av avfall på så sätt som bolaget anför.

Förordning (EG) nr 1272/2008, CLP-förordningen, innehåller regler för klassificering, märkning och förpackning av kemiska produkter. Vissa ämnen, såsom DEHP, finns förtecknade i bilaga VI till CLP-

förordningen och har en fastställd klassificering och märkning för vissa egenskaper. DEHP har enligt CLP-förordningen en harmoniserad klassificering som reproduktionstoxiskt 1 B med faroangivelse H360.

Av EU-kommissionens vägledning för avfallsdirektivet (Kommissionens tillkännagivande om teknisk vägledning om klassificering av avfall nr 2018/C 124/01) framgår bland annat följande om CLP-förordningens betydelse vid klassificering av avfall. Många speglade poster hänvisar specifikt till "farliga ämnen". Klassificeringen av ämnen görs i enlighet med CLP medan närvaron av farliga ämnen i avfall måste bedömas i enlighet med bilaga III till ramdirektivet om avfall 2008/98/EG. Vidare innehåller tabell 3.1 i del 3 i bilaga VI till CLP-förordningen en uppsättning officiellt harmoniserade klassificeringar av ämnen. De faroklasser och kategorier som presenteras i CLP-förordningen har rättsligt företräde framför alla andra källor till information om dessa faroklasser och kategorier, och de måste användas för klassificering.

Av bilaga III till avfallsdirektivet följer att när ett avfall innehåller ett ämne som är klassificerat med som reproduktionstoxiskt 1 B med faroangivelse H360 och som överskrider eller tangerar angiven koncentrationsgräns på 0,3 procent ska avfallet klassificeras som farligt enligt HP 10.

Naturvårdsverket, som i ärendet har lämnat vägledning till kommunen i fråga om biotester för att utvärdera farliga egenskaper vid avfallsklassificering enligt 2 kap. 2 § avfallsförordningen, har i sitt yttrande anfört bland annat följande. Ett avfall som konstaterats innehålla ett ämne, eller en förening med en harmoniserad eller vedertagen klassificering enligt CLP-förordningen, behöver inte testas, eftersom tillräckligt kunskapsunderlag redan föreligger. Avfall som innehåller DEHP behöver därför utvärderas i förhållande till den farliga egenskapen HP 10, reproduktionstoxicitet, en farlig egenskap som är hälsobaserad, inte kopplad till miljörisk. I och med den harmoniserade klassificeringen av DEHP föreligger korrekt och tillgänglig information om ämnets farlighet som kan ligga till grund för att göra de bedömningar som krävs utifrån kriterierna för HP 10, utan att utvärdera genom testning i fall där DEHP förekommer i avfallet. Den farliga egenskapen HP 10, reproduktionstoxicitet, i bilaga III till avfallsdirektivet saknar fastslagna kriterier för utvärdering genom testning enligt 440/2008 testförordningen. De tester som är aktuella i fråga om reproduktionstoxicitet för

människor, till följd av djurskyddshänsyn, begränsar förutsättningarna för att utföra testning av avfall enligt 2 kap. 2 § 2 avfallsförordningen. Enligt Naturvårdsverkets sammantagna bedömning ska avfall som innehåller DEHP klassificeras enligt 2 kap. 2 § 1 avfallsförordningen.

Länsstyrelsen, som delar Naturvårdsverkets uppfattning, anser att avfall som konstaterats innehålla DEHP i en koncentration som överskrider det gränsvärde som gäller för HP 10 reproduktionstoxiskt 1 B enligt bilaga III till avfallsdirektivet ska klassificeras som farligt avfall. De tester som bolaget har genomfört kan inte ändra denna klassificering eftersom testerna endast kan anses visa på risken för spridning av ämnet.

Länsstyrelsen instämmer således i kommunens bedömning att de tester som bolaget har utfört inte kan ligga till grund för att klassificera all kopparkabel som tas in på anläggning som icke-farligt avfall.

Länsstyrelsen delar även kommunens bedömning att de totalhaltsanalyser som utförts på kabelblandningarna inte kan användas som stöd för att all koppar- och aluminiumkabel som tas in på anläggningen framöver ska klassas som icke-farligt avfall. Detta inte minst med beaktande av att avfallskablar kan innehålla flera farliga ämnen som bör undersökas. Således bedömer Länsstyrelsen att underlaget i ärendet inte heller kan användas som grund för att klassificera all aluminiumkabel som tas in på anläggning som icke-farligt avfall.

Mot denna bakgrund anser Länsstyrelsen att kommunen har gjort en rimlig bedömning i det överklagade beslutet, att avsteg från att koppar- och aluminiumkabel som tas in på anläggningen ska klassas och hanteras som farligt avfall kan göras för specifika kabelpartier där provtagning eller dokumentation visar att en annan avfallsklassning kan göras i enlighet med avfallsförordningen.

Kommunens har således haft fog för sitt beslut. Vad bolaget har anfört föranleder inte någon annan bedömning. Överklagandet ska därför avslås.

Beskrivning av ärendet

Miljö- och klimatnämnden i Göteborgs kommun (kommunen) beslutade genom delegationsbeslut den 22 mars 2023

(diarienummer 2022-20968), avseende fastigheten Backa 17:2 med flera i Göteborgs kommun, att Stena Recycling AB (556132-1752) ska göra följande:

1. Koppar- och aluminiumkabel som tas in på anläggningen ska klassas och hanteras som farligt avfall.

Avsteg kan göras för specifika kabelpartier där provtagning eller dokumentation visar att en annan avfallsklassning kan göras i enlighet med Avfallsförordning (2020:614).

Kommunen beslutade också att beslutet ska gälla omedelbart efter att bolaget tagit emot beslutet.

Av beslutet framgår bland annat följande. Naturvårdsverket har yttrat sig i ärendet och meddelat att som utgångspunkt är det sammansättningsdata, det vill säga avfallens innehåll som ska ligga till grund vid till exempel bedömning av farliga egenskaper enligt 2 kap. 2 § avfallsförordningen och klassificering enligt 2 kap. 3 § avfallsförordningen. Med sammansättningsdata menas information som beskriver avfallet i fråga om dess innehåll och förekomst av farliga egenskaper. Bedömning och klassificering ska göras utifrån samtliga 15 farliga egenskaper som anges i bilaga III till avfallsdirektivet (punkt 1 i 2 kap. 2 § avfallsförordningen). Det är tillräckligt att avfallet besitter en av de 15 farliga egenskaperna för att avfallet ska klassificeras som farligt avfall. Med ett farligt ämne menas ett ämne som klassificerats som farligt till följd av att det uppfyller kriterierna i delarna 2–5 i bilaga I till CLP-förordningen. Ftalaten DEHP (Di-(2etylhexyl)-ftalat) har en harmoniserad klassificering enligt CLP-förordningen som Reproduktionstoxiskt 1 B med faroangivelse H360. Om ett ämne erhållit en gemensam EU-klassificering (harmoniserad klassificering) genom beslut på EU-nivå, ska den klassificeringen användas vid avfallsklassificeringen. Avfall som innehåller DEHP behöver därför utvärderas i förhållande till den farliga egenskapen HP 10 reproduktionstoxicitet. Naturvårdsverket anger vidare att i och med den harmoniserade klassificeringen av DEHP föreligger det korrekt och tillgänglig information om ämnets farlighet som kan ligga till grund för att göra de bedömningar som krävs utifrån kriterierna för HP 10 utan att utvärdera genom testning i fall där DEHP förekommer i avfallet.

Enligt EU-domstolens dom meddelad 2019-03-28 i mål nr C-487/17 – C-489/172 anges att en farlig egenskap kan bedömas med hjälp av koncentrationen av ämnen i avfallet som anges i bilaga III till direktiv

[2008/98] eller, om inget annat anges i förordning (EG) nr 1272/2008, genom ett test i enlighet med förordning (EG) nr 440/2008 eller andra internationellt erkända testmetoder och riktlinjer, med beaktande av artikel 7 i förordning (EG) nr 1272/2008 när det gäller försök på djur och människor. Av samma dom anges vidare att; Innehavare av avfall som kan tilldelas speglade poster, men vars sammansättning inte är omedelbart känd, ska vid denna klassificering fastställa sammansättningen och spåra de farliga ämnen som avfallet sannolikt innehåller och kan, för detta ändamål, använda provtagning, kemiska analyser och tester i den mening som avses i förordning nr 440/2008 eller någon annan form av provtagning, kemiska analyser och tester som är internationellt erkända. Domen anger även att den kemiska analysen av avfall ska leda till att innehavaren av avfallet får tillräcklig kännedom om sammansättningen av detta avfall för att kontrollera om det uppvisar en eller flera av de farliga egenskaper som står förtecknade i bilaga III till direktiv 2008/98.

Bolaget har i aktuellt ärende testat vilka farliga egenskaper avfallet har. Bolaget har angett att aluminiumkabelblandningen inte innehöll DEHP över gränsvärdet enligt Bilaga III (EG 2008/98). Däremot gjorde kopparkabelblandningen det. Bolaget anger därefter att bolaget inte anser att det är motiverat att kopparkabeln klassas som farligt avfall eftersom in-vitrotester visar halter under EBT-värdet (för två av fyra kopparkabelblandningar).

Miljöförvaltningen anser att den speglade avfallskoden 17 04 10* (*Kablar som innehåller olja, stenkolstjära eller andra farliga ämnen och som enligt 2 kap. 3 § ska anses vara farligt avfall*) är tillämplig för aktuellt avfall. Bolaget har inte angett någon specifik avfallskod bolaget anser kabeln ska klassificeras som.

Enligt Naturvårdsverkets vägledning om avfallsklassificering får en speglad icke-farlig kod (ex. 17 04 11) endast användas om avfallets innehåll av farliga ämnen underskrider de gränsvärden som gäller enligt bilaga III till avfallsdirektivet, (förordningarna (EU) 1357/2014 och 2017/997). Spegglade koder kräver dessutom fullständig utvärdering med avseende på innehåll av de POP-ämnena som anges i 2 kap. 3 § punkt 2 avfallsförordningen. För dessa förtecknade POP-ämnena gäller de gränsvärden för avfall som följer av bilaga IV förordning (EU) 2019/1021 (POPs-förordningen). Studier har visat att kabel i WEE-avfall innehåller ämnen som är upptagna i POPs-förordningen och överskrider angivna gränsvärden.

I förekommande fall är det enligt miljöförvaltningen, samt enligt bolagets egna tester, redovisat att vissa av de kabelblandningar bolaget testat innehåller minst en av de farliga egenskaper som förtecknas i bilaga III. Bolaget har särskilt lagt vikt vid skrivningen i 2 kap. 2 § avfallsförordningen andra stycket AF (Om en bedömning har gjorts både enligt 1 och 2 ska testresultatet enligt 2 användas vid klassificeringen). Det är enligt miljöförvaltningens uppfattning inte lagstiftarens intention att en avfallsinnehavare genom tester ska visa att avfallet inte sprider sådana farliga ämnen i en specifik miljö, och att därigenom undkomma en farligt-avfallklassning. Den utvärderingsmetod som använts har som syfte att användas för att utvärdera renat avloppsvatten och om dess utsläpp kan utgöra en fara för omgivningen, inte för att ligga till grund för en avfallsklassificering. Bolaget har angett att utgångspunkten för testerna har varit att exponeringsvägen för ftalater i avfallskabel är genom lakning vid lagring och hantering av kabeln. Det är således enligt bolaget genom det lakvatten som kan uppkomma när kabel utsätts för regn som kabelns farliga egenskaper måste bedömas. Miljöförvaltningen bedömer inte att det är förenligt med lagstiftningen att avfallets farliga egenskaper, genom dess lakvatten, ska ligga till grund för dess klassificering. Miljöförvaltningen bedömer i enlighet med Naturvårdsverket att sådana tester som bolaget utfört inte krävs, samt heller inte kan ligga till grund för, att klassa avfallet som icke-farligt. Farliga ämnens tillgänglighet, spridningsrisk med mera är inte kriterier som kan beaktas generellt vid avfallsklassificering utan är något som regleras genom kriterierna för respektive farlig egenskap. Avfallsklassificering ska inte förväxlas med riskbedömning som kan omfatta hur avsättningen av avfall påverkar omgivningen vid olika scenarier.

Miljöförvaltningen gör likt i beslut daterat 2021-11-12 bedömningen att bolaget i och med deras tester (in-vitrotester) av lakvatten från kabelpartier i stället kan anses ha gjort en riskbedömning för utgående dagvatten med avseende på lagringsverksamheten ni bedriver på anläggningen. Det bedöms inte kunna ligga till grund för en klassificering av avfallet.

Bolaget har angett att kopparkablarna innehåller ämnet DEHP som överskrider gränsvärdet i bilaga III till direktiv 2008/98. När ett gränsvärde enligt bilaga III (EG 2008/98) överskrids finner miljöförvaltningen det inte behövligt att testa avfallet ytterligare för att på detta sätt testa ett lakvattens farliga egenskaper. Naturvårdsverket har i yttrande hänvisat till att ftalaten DEHP (Di-

(2etylhexyl)-ftalat) har en harmoniserad klassificering enligt CLP-förordningen som reproduktionstoxiskt 1 B med faroangivelse H 360. Avfall som innehåller DEHP behöver därför utvärderas i förhållande till den farliga egenskapen HP 10, reproduktionstoxicitet, en farlig egenskap som är hälsobaserad, inte kopplad till miljörisk. Ett avfall som konstaterats innehålla ett ämne, eller en förening med en harmoniserad eller vedertagen klassificering enligt CLP-förordningen behöver inte testas, då tillräckligt kunskapsunderlag redan föreligger, enligt Naturvårdsverket.

Miljöförvaltningen finner det även utgöra en risk för spädning och uppblandning av avfall i strid med artikel 7 i direktiv (EG 2008/98) punkt 4.

4. Farligt avfall får inte omklassificeras som icke-farligt avfall till följd av utspädning eller uppblandning av avfallet i syfte att minska de ursprungliga koncentrationerna av farliga ämnen till en nivå som understiger de tröskelnivåer som innebär att ett avfall betecknas som farligt.

Utifrån en (1) totalhaltsanalys från en (1) blandning av aluminiumkabel drar ni slutsatsen att aluminiumkabel inte ska klassas som farligt avfall. Det framgår inte av underlaget om kablarna var från samma fabrikat, ålder eller användningsområde. Utan det får snarare tolkas som att det var meningen att det skulle vara en blandning av diverse kabel, men indelat i aluminium eller kopparkabel. Ovanstående faktorer bedöms utgöra viktig information för att kunna dra slutsatser om risken för olika typer av föroreningsinnehåll i kabeln. Miljöförvaltningen bedömer att det dragits allt för långtgående slutsatser utifrån det urval testet utgått ifrån, det vill säga en blandning av kabel. Således bedöms det inte rimligt att på detta sätt dra slutsatsen att all koppar- och aluminiumkabel framöver ska klassas som icke farligt avfall. Dock skulle till exempel ett specifikt parti med aluminiumkabel kunna hanteras som icke farligt avfall utifrån totalhalten av ftalaten DEHP, om det även är säkerställt att kabeln inte heller innehåller andra farliga egenskaper (HP 1-HP 15.) I fråga om avfallskablar kan utöver DEHP flera andra farliga ämnen vara aktuella att undersöka. Bland annat har POPs-ämnet SCCP/MCCP hittats i kabelavfall. Dessa ämnen har inte undersökts för de kabelblandningar ni testade i detta aktuella ärende.

Miljöförvaltningen beslutar därför att koppar- och aluminiumkabel som tas in på anläggningen ska klassas och hanteras som farligt

avfall. Avsteg kan göras för specifika kabelpartier där provtagning eller dokumentation visar att en annan avfallsklassning kan göras i enlighet med Avfallsförordning (2020:614). Detta eftersom det kan finnas tillfällen då avfallslämnaren lämnar in utsorterad kabel där det finns dokumentation eller provtagning som visar att just dessa kablar inte innehåller farliga ämnen över gränsvärdena. Det kan till exempel röra sig om produktionsspill eller rivning av byggnader där man vet vilka ämnen som ingår i plasthöljet för den kabel som blivit installerad. Dessa ska i så fall hanteras skilt från annat kabelavfall. Miljöförvaltningen ändrar således i sak inte sitt beslut daterat 2021-11-12 med diarienummer 2020 - 13428.

Bolaget har anfört att kabelavfallet inte ska behöva lagras väderskyddat, med anledning av att det bör utgöra icke farligt avfall. Villkor 9 i bolagets miljötillstånd reglerar lagringen av farligt avfall på anläggningen (dat. 2006-10-24, Länsstyrelsens dnr. 551-55085-2005). Miljöförvaltningen ser visst stöd för att lagring av kabel som utgör farligt avfall skulle kunna lagras utan väderskydd (jämför lagring av vitvaror utan väderskydd under en begränsad tid). Miljöförvaltningen bedömer dock inte att i egenskap av tillsynsmyndighet har getts någon delegation enligt bolagets miljötillstånd att kunna godkänna att avsteg görs från gällande villkor, eller på annat sätt ta beslut om alternativa lagringsmetoder för farligt avfall. En anmälan om villkorsändring bör i så fall lämnas in till miljöprövningsdelegationen för prövning.

Stena Recycling AB (bolaget) har överklagat kommunens beslut och yrkar att Länsstyrelsen ska besluta att den metod som bolaget har redovisat kan användas för klassificering av kabelavfall i enlighet med 2 kap. 2 § första stycket punkt 2 avfallsförordningen och att blandat kabelavfall därmed inte ska klassificeras som farligt avfall.

Bolaget anför bland annat följande.

Bolaget har i det aktuella ärendet presenterat en metod för kommunen som innebär att man kan testa ett avfalls farliga egenskaper för att utvärdera om det skall klassas som farligt avfall eller inte i enlighet med 2 kap. 2 § första stycket punkt 2 avfallsförordningen. I själva beslutsmeningen har kommunen emellertid endast beslutat att koppar- och aluminiumkabel skall klassas och hanteras som farligt avfall, om man inte kan visa att en annan avfallsklassning kan göras enligt avfallsförordningen. Detta är dock endast en redovisning av vad som redan gäller för avfall som i avfallslistan har "dubbla ingångar".

I beslutsmotiveringen har emellertid kommunen bedömt att den av bolaget redovisade metoden inte kan användas för att visa att en annan klassificering av kabelavfallet kan göras enligt avfallsförordningen. Med hänvisning till den vägledning som kommunen inhämtat från Naturvårdsverket slår man fast att någon annan grund för klassificering av avfall än genom 2 kap. 2 § första stycket punkt 1 avfallsförordningen inte är möjlig och att tester aldrig kan läggas till grund för klassificeringen om ett avfall enligt denna punkt skall klassificeras som farligt. Detta i direkt strid med 2 kap. 2 § andra stycket avfallsförordningen.

Som huvudregel kan inte skälen till ett beslut överklagas, såvida de inte har självständiga rättsverkningar. I det aktuella ärendet får den bedömning som kommunen gjort angående den aktuella testmetoden den rättsverkan att metoden, eller andra testmetoder, aldrig kan användas för att klassificera avfall enligt avfallsförordningen. Den aktuella frågan skall därför kunna överklagas.

Genom beslut meddelat den 12 november 2021 förelade miljöförvaltningen bolaget att hantera all el-kabel (koppar- och aluminiumkabel) som togs in på bolagets anläggning i Tingstad som farligt avfall. Av beslutet framgick även att avsteg kunde göras för specifika kabelpartier där provtagning eller dokumentation visat att annan avfallsklassning kan göras enligt 2 kap. 2 § punkt 1 avfallsförordningen.

Beslutet grundade sig på en bedömning av risken att kabelavfallet innehåller kablar isolerade med PVC som innehåller DEHP som mjukgörare.

Bolaget har sedan man mottog beslutet undersökt möjligheterna att hitta testmetoder som följer de etiska riktlinjerna för testning av avfall och därvid hittat en in-vitro-metod som utförs av BioDetection Systems i Nederländerna. Kemakta Konsult har sedan hjälpt bolaget att tolka resultaten i enlighet med nedan. Hur testerna har genomförts och resultaten av dem har Kemakta redovisat i en rapport.

Kommunen har i sitt beslut i första hand hänvisat till den vägledning från Naturvårdsverket som kommunen har inhämtat, daterad 2023-02-09. Bolaget har i yttrande till kommunen utvecklat sin inställning till Naturvårdsverkets vägledning. Något direkt svar på bolagets

invändningar har kommunen inte lämnat i beslutet utan hänvisat till redovisningen av sin inställning som bygger på Naturvårdsverkets vägledning. Bolaget redovisar därför nedan bolagets invändningar mot Naturvårdsverkets vägledning, samt därefter de specifika frågor som kommunen tagit upp som bolaget uppfattat ligger utanför ställningstagandena i vägledningen.

Bolaget noterar att Naturvårdsverket överhuvudtaget inte gjort någon bedömning av den testmetod som bolaget använts sig av utan har, som bolaget uppfattar yttrandet, utgått från tre generella påståenden som enligt bolaget saknar stöd i lagstiftningen. Dessa är:

1. det är avfallets inneboende egenskaper som skall bedömas, vilket får uttolkas som att det inte är avfallets farliga egenskaper som skall provas utan de ingående ämnenas,
2. om ett ämne har bedömts ha farliga egenskaper genom en harmoniserad eller vedertagen klassning enligt CLP så finns inte utrymme att göra tester, och
3. endast faroklasserna HP 1-3 kan bli föremål för testning.

Vad gäller det första påståendet så motsägs det redan i lagtexten i Kommissionens beslut om en förteckning över avfall nr 2014/955/EU ("Avfallslistan"). I bilagan till Avfallslistan under punkt 2 andra strecksatsen anges följande om avfall med dubbla ingångar:

En ingång i den harmoniserade förteckningen över avfall, klassificerat som farligt, med en specifik eller allmän hänvisning till "farliga ämnen", är endast tillämplig för avfall när avfallet innehåller relevanta farliga ämnen som ger upphov till att avfallet uppvisar en eller flera av de farliga egenskaperna HP 1 till HP 8 och/eller HP 10 till HP 15 såsom de anges i bilaga III till direktiv 2008/98/EG. Bedömningen av den farliga egenskapen HP 9 (smittfarligt) ska ske enligt tillämplig lagstiftning eller referensdokument i medlemsstaterna (bolagets understrykning).

Redan av EU-lagtexten som de svenska reglerna skall implementera framgår det således att det är avfallets farliga egenskaper, inte de ingående ämnenas egenskaper som avgör klassificeringen av avfallet, även om innehållet av farliga ämnen kan indikera att avfallet uppvisar farliga egenskaper. Det är det resonemanget som ligger till grund för klassificering enligt 2 kap. 2 § första stycket punkt 1 avfallsförordningen. Att det är avfallets farliga egenskaper som skall läggas till grund för klassificeringen framgår även av punkt 49 i EU-

domstolens dom meddelad 2019-03-28 i mål nr C-487/17–C-489/17 där följande anges:

49. När avfallsinnehavaren har inhämtat uppgifter om avfallets sammansättning ankommer det på vederbörande att, i situationer liknande dem som avses i de nationella målen, bedöma avfallets farliga egenskaper i enlighet med punkt 1 i bilagan, med rubriken ”Bedömning och klassificering”, till beslut 2000/352, så att avfallet kan klassificeras, antingen på grundval av koncentrationen av farliga ämnen i avfallet och med beaktande av de gränsvärden som, för varje ämne, anges i bilaga III till direktiv 2008/98, eller på grundval av tester, eller med hjälp av båda dessa metoder. I sistnämnda fall anges i samma punkt 1 att ”testresultaten [skall] gälla” (bolagets understrykningar).

Domen vederlägger även det andra påståendet som Naturvårdsverket framfört att testning inte kan läggas till grund för klassificeringen när det finns en harmoniserad eller vedertagen klassning i CLP av ett ämne som finns i avfallet. I avgörandet framgår det tydligt att båda sätten att klassificera ett avfall kan tillämpas parallellt, och om man gör det så är det resultatet av testerna som skall vara styrande.

Av uttalandet i domen följer vidare att även Naturvårdsverkets tredje påstående är felaktigt och att testning kan göras också för andra faroklasser än HP 1-3. För faroklasserna HP 1-3 finns inga gränsvärden, varför klassificering utifrån gränsvärden enligt 2 kap. 2 § första stycket punkt 1 avfallsförordningen aldrig kan bli aktuell. Det är således endast för faroklasserna HP 4-8 och HP 10-14 som klassificering kan ske utifrån båda metoderna på det sätt som förutsätts i domen.

De invändningar som Naturvårdsverket har framfört har således ingen täckning i lagstiftningen och med hänsyn till det, och då Naturvårdsverket inte uttalat sig om testmetoden eller dess resultat, så vidhåller bolaget att de tester av lakvattnet som genomförts visar att kabelavfallet inte uppvisar farliga egenskaper som motiverar att det klassificeras som farligt avfall enligt avfallsförordningen.

Med anledning av Naturvårdsverkets uttalande om syftet med testningen vill bolaget förtydliga att de genomförda testerna inte syftat till att motbevisa att ämnet DEHP i vissa koncentrationer uppvisar farliga egenskaper i enlighet med den harmoniserade klassningen i CLP. Däremot visar bolagets tester att kabelavfallet,

trots visst innehåll av DEHP, inte uppvisar farliga egenskaper, vilket enligt 2 kap. 2 § andra stycket avfallsförordningen skall vara bestämmande för klassificeringen av avfallet såsom farligt eller icke farligt.

Under rubriken övrigt har Naturvårdsverket anfört att kabelavfall även kan innehålla andra farliga ämnen än DEHP. Beträffande denna invändning vill bolaget hänvisa till den omfattande utredning som bifogades bolagets skrivelse och att det där framgår att övriga relevanta ämnen har analyserats men konstaterats förekomma i halter under de nivåer som innebär en klassificering som farligt avfall enligt 2 kap. 2 § första stycket punkt 1 avfallsförordningen.

Kommunen anger i beslutet att bolaget inte angivit vilken avfallskod som bolaget anser att de aktuella kablarna skall klassificeras enligt. Då bolaget och kommunen har diskuterat denna fråga under en längre period så uppfattade nog bolaget att detta var uppenbart för båda parter, men för tydlighetens skull är det kod 17 04 11 som bolaget anser att man visat är den som skall användas för de blandade kabelfraktionerna.

Kommunen har vidare angivit att speglade koder kräver en fullständig utvärdering med avseende på innehåll av de POP-ämnen som anges i 2 kap. 3 § första stycket punkt 2 avfallsförordningen. Riktigt vad kommunen menar med detta framgår inte, men det avgörande från EU-domstolen som både bolaget och kommunen hänvisat till, C-487-17 – C-489-17, gällde just hur försiktighetsprincipen skall tillämpas vid klassificering av avfall. I denna del anger domstolen i punkt 59 bland annat följande:

59. Slutligen konstateras att det följer av artikel 4.2 tredje stycket i direktiv 2008/98 att medlemsstaterna inte bara ska ta hänsyn till de allmänna miljöskyddsprinciperna om försiktighet och hållbarhet, utan även teknisk genomförbarhet och ekonomisk livskraft, skydd av resurser samt den allmänna påverkan på miljön, människors hälsa, ekonomi och samhälle. Härav följer att unionslagstiftaren, just vad gäller avfallshantering, har velat göra en avvägning mellan å ena sidan försiktighetsprincipen och å andra sidan teknisk genomförbarhet och ekonomisk livskraft, i den meningen att avfallsinnehavare inte ska vara skyldiga att kontrollera att avfallet är helt fritt från farliga ämnen, utan kan nöja sig med att ta reda på vilka ämnen som sannolikt finns i avfallet och bedöma dess farliga egenskaper efter att ha analyserat eller utfört tester på dessa ämnen.”

En bedömning ska således göras av sannolikheten att avfallet innehåller farliga ämnen i halter som kan göra att det uppvisar farliga egenskaper som motiverar en klassificering som farligt avfall. Detta har bolaget gjort och de POP-ämnena som bedömts vara relevanta har även ingått i de totalhaltsanalyser som presenterats i utredningen.

När det gäller specifikt SCCP/MCCP så är endast SCCP upptaget som POP-ämne, dock inte bland de som anges i 2 kap. 3 § första stycket punkt 2 avfallsförordningen. Av uppgifter från ECHA:s databas så är MCCP i första hand ekotoxiskt (Aquatic acute H400) vilket innebär att gränsen för klassificering som farligt avfall är en koncentration på 25 procent, enligt bilaga 3 till avfallsdirektivet. Någon indikation att kabelavfall kan innehålla så höga halter MCCP föreligger inte.

För SCCP är motsvarande klassning cancerframkallande (Carc. 2 H351) där koncentrationsgränsen är 1 procent. Den Technical guideline från UNEP som kommunen hänvisat till enligt vilken SCCP har uppmätts i olika plastartiklar, däribland några kablar från hemelektronik, kan emellertid inte anses ge stöd för att detta ämne skulle ha använts i någon större omfattning för den typ av kabel som nu är aktuell. Det utredningen visar är att endast enstaka kablar har visat sig innehålla SCCP i koncentrationer över 1 procent, och då som sagt kablar till hemelektronik. Då ämnet används som mjukgörare i plast så är det vidare än mindre anledning att misstänka att denna typ av ämnen använts i isoleringen till aluminiumkablar då dessa är mindre flexibla än kopparkablar och behovet av mjukgörare därmed är mindre.

Vad kommunen uppgivit gällande andra farliga ämnen än de som bolaget har analyserat föranleder därför inte bolaget att ändra sin bedömning att kabelavfallet inte uppvisat farliga egenskaper och därmed inte heller skall klassas som farligt avfall.

Kommunen anför vidare att "Det är enligt miljöförvaltningens uppfattning inte lagstiftarens intention att en avfallsinnehavare genom tester ska visa att avfallet inte sprider sådana farliga ämnen i en specifik miljö, och att därigenom undkomma en farligt-avfallklassning." Bolaget menar att detta är en feltolkning av bolagets inställning och tillämpningen av lagstiftningen. Här kan på nytt hänvisas till avgörandet från EU-domstolen ovan och vad som sägs i dess punkt 5 att unionslagstiftaren, just vad gäller avfallshantering, har velat göra en avvägning mellan å ena sidan

försiktighetsprincipen och å andra sidan teknisk genomförbarhet och ekonomisk livskraft.

I detta sammanhang är det viktigt att notera att de farlighetsbedömningar som återfinns i bilaga 3 till avfallsdirektivet bygger på kemikalielagstiftningen där farligheten har bedömts utifrån ämnena när dessa är i ren form. När ämnena uppträder i avfall är de mycket sällan i sin rena form utan de är mer eller mindre bundna till andra ämnen och därmed inte tillgängliga på samma sätt som när de förekommer i ren form. Avfallslagstiftningen och klassificeringen syftar till att skydda människors hälsa och miljön vid hantering av avfallet. Om avfallet, trots innehåll av farliga ämnen, vid tester inte uppvisar de farliga egenskaper som skulle motivera en klassificering som farligt avfall, så innebär 2 kap. 2 § andra stycket avfallsförordningen att avfallet inte heller skall klassificeras som farligt. Dess innehåll av farliga ämnen kan däremot innebära att det inte kan materialåtervinnas, till exempel på grund av sitt innehåll av POP-ämnen, eller att användningen på andra sätt är reglerad eller begränsad genom till exempel REACH och RoHS.

När det slutligen gäller kommunens invändning att det underlag som bolaget använt för testerna är för litet och att det finns risk för utspädningseffekter vid tester med blandade fraktioner så kan bolaget förstå dessa invändningar och ser gärna att utökade tester genomförs för att verifiera resultaten av de nu gjorda testerna. Detta är emellertid inte meningsfullt innan man fått prövat den principiella frågan om totalhaltsanalyser är det enda sätt som avfall kan klassificeras på och att 2 kap. 3 § första stycket punkt 1 avfallsförordningen utesluter användningen av punkt 2 i samma paragraf, trots att detta är i direkt strid med lydelsen av andra stycket i paragrafen.

Bolaget har till sitt överklagande bifogat en rapport från Kemakta som beskriver hur testerna har genomförts och resultaten av testerna samt i sitt överklagande redogjort för en sammanfattning av utförda tester.

Bestämmelser som beslutet grundas på

Av 2 kap. 2 § miljöbalken framgår att alla som bedriver eller avser att bedriva en verksamhet eller vidta en åtgärd ska skaffa sig den kunskap som behövs med hänsyn till verksamhetens eller åtgärdens art och omfattning för att skydda människors hälsa och miljön mot skada eller olägenhet.

Av 2 kap. 3 § miljöbalken framgår att alla som bedriver eller avser att bedriva en verksamhet eller vidta en åtgärd ska utföra de skyddsåtgärder, iaktta de begränsningar och vidta de försiktighetsmått i övrigt som behövs för att förebygga, hindra eller motverka att verksamheten eller åtgärden medför skada eller olägenhet för människors hälsa eller miljön. I samma syfte ska vid yrkesmässig verksamhet användas bästa möjliga teknik. Dessa försiktighetsmått ska vidtas så snart det finns skäl att anta att en verksamhet eller åtgärd kan medföra skada eller olägenhet för människors hälsa eller miljön.

Av 2 kap. 7 § miljöbalken framgår att kraven i 2–5 §§ och 6 § första stycket gäller i den utsträckning det inte kan anses orimligt att uppfylla dem. Vid denna bedömning ska särskild hänsyn tas till nyttan av skyddsåtgärder och andra försiktighetsmått jämfört med kostnaderna för sådana åtgärder.

Av 26 kap. 9 § miljöbalken framgår att en tillsynsmyndighet i det enskilda fallet får besluta om de förelägganden och förbud som behövs för att denna balk samt föreskrifter, domar och andra beslut som har meddelats med stöd av balken ska följas. Mer ingripande åtgärder än vad som behövs i det enskilda fallet får inte tillgripas.

Av 1 kap. 4 § avfallsförordningen (2020:614) framgår att med farligt avfall avses avfall som i bilaga 3 beskrivs med en avfallskod markerad med en asterisk (*).

Av 2 kap. 1 § avfallsförordningen framgår att när avfall ska klassificeras ska avfallsinnehavaren bestämma den sexsiffriga avfallskod i bilaga 3 som bäst beskriver avfallet. Vid valet av avfallskod ska avfallsinnehavaren

1. bedöma om avfallet har någon farlig egenskap på det sätt som anges i 2 §,
2. identifiera den källa som gett upphov till avfallet och välja en lämplig avfallskod i kapitel 01–12 eller 17–20 som inte slutar på 99,
3. om det inte går att hitta en lämplig kod enligt 2, välja lämplig avfallskod i kapitel 13–15 som inte slutar på 99,
4. om det inte går att hitta en lämplig kod enligt 3, välja en lämplig avfallskod i kapitel 16 som inte slutar på 99, eller
5. om det inte går att hitta en lämplig kod enligt 4, välja den avfallskod i bilaga 3 som slutar på 99 och bäst beskriver avfallet.

Av 2 kap. 2 § avfallsförordningen framgår att för att bedöma om ett avfall har farliga egenskaper ska avfallsinnehavaren

1. tillämpa bilaga III till direktiv 2008/98/EG, eller
2. testa avfallet enligt förordning (EG) nr 440/2008 eller enligt andra internationellt erkända testmetoder och riktlinjer och, i fråga om försök på djur eller människor, med hänsyn till artikel 7 i förordning (EG) nr 1272/2008.

Om en bedömning har gjorts både enligt 1 och 2 ska testresultatet enligt 2 användas vid klassificeringen.

Av 2 kap. 3 § avfallsförordningen framgår att när beskrivningen av en avfallskod i bilaga 3 innehåller en hänvisning till denna paragraf ska avfallsinnehavaren klassificera avfallet som farligt avfall, om

1. innehållet av farliga ämnen i avfallet gör att det enligt 2 § har en eller flera farliga egenskaper, eller
2. avfallet innehåller polyklorerade dibenso-p-dioxiner och dibensofuraner (PCDD/F), DDT (1,1,1-triklor-2,2-bis(4-klorfenyl)etan), klordan, hexaklorcyklohexan (inbegripet lindan), dieldrin, endrin, heptaklor, hexaklorbensen, klordekon, aldrin, pentaklorbensen, mirex, toxafen, hexabrom- bifenyl eller PCB som överskrider de koncentrationsgränser som anges i bilaga IV till förordning (EU) nr 2019/1021.

När avfallsinnehavaren klassificerar avfallet får hänsyn tas till klassificering och märkning enligt de anmärkningar i bilaga VI till förordning (EG) nr 1272/2008 som anges i bilagan till beslut 2000/532/EG.

Beslutande

Beslutet har fattats av länsjuristen Linda Granström med länsjuristen Agnes Johansson som föredragande. I den slutliga handläggningen har också Lotta Wiik från Länsstyrelsens miljöskyddsavdelning medverkat.

Denna handling har godkänts digitalt och saknar därför namnunderskrift.

Kopia till

Miljö- och klimatnämnden i Göteborgs kommun,
miljoforvaltningen@miljo.goteborg.se

Du kan överklaga beslutet

Du kan överklaga Länsstyrelsens beslut till Mark- och miljödomstolen vid Vänersborgs tingsrätt. Länsstyrelsen måste pröva om överklagandet har kommit in i rätt tid. Därför ska du **skicka ditt överklagande till Länsstyrelsen**.

Skicka ditt överklagande via e-post till vastragotaland@lansstyrelsen.se eller via post till Länsstyrelsen Västra Götaland, 403 40 Göteborg. Kontakta Länsstyrelsen i förväg om du behöver skicka e-post som är större än 25 MB.

Ditt överklagande måste ha kommit in till Länsstyrelsen **inom tre veckor** från den dag du fick del av beslutet. I ditt överklagande kan du be att få ytterligare tid för att komplettera ditt överklagande.

Parter som företräder det allmänna, till exempel kommunala nämnder, ska ha kommit in med sitt överklagande inom tre veckor från den dag då beslutet meddelades.

Ditt överklagande ska vara **skriftligt**. I överklagandet ska du ange följande:

- Ditt namn och dina kontaktuppgifter.
- Vilket beslut du överklagar (beslutets datum och diarienummer).
- Hur du vill att Länsstyrelsens beslut ska ändras.

Hur man överklagar

MMD-02

Vill du att domen ska ändras i någon del kan du överklaga. Här får du veta hur det går till.

Överklaga skriftligt inom 3 veckor

Ditt överklagande ska ha kommit in till domstolen inom 3 veckor från domens datum. Sista datum för överklagande finns på sista sidan i domen.

Så här gör du

1. Skriv mark- och miljödomstolens namn och målnummer.
2. Förklara varför du tycker att domen ska ändras. Tala om vilken ändring du vill ha och varför du tycker att Mark- och miljööverdomstolen ska ta upp ditt överklagande (läs mer om prövningstillstånd längre ner).
3. Tala om vilka bevis du vill hänvisa till. Förklara vad du vill visa med varje bevis. Skicka med skriftliga bevis som inte redan finns i målet.
4. Lämna namn samt aktuella och fullständiga uppgifter om var domstolen kan nå dig: postadresser, e-postadresser och telefonnummer.

Om du har ett ombud, lämna också ombudets kontaktuppgifter.
5. Skriv under överklagandet själv eller låt ditt ombud göra det.
6. Skicka eller lämna in överklagandet till mark- och miljödomstolen. Du hittar adressen i domen.

Vad händer sedan?

Mark- och miljödomstolen kontrollerar att överklagandet kommit in i rätt tid. Har det kommit in för sent avvisar domstolen överklagandet. Det innebär att domen gäller.

Om överklagandet kommit in i tid, skickar mark- och miljödomstolen överklagandet och alla handlingar i målet vidare till Mark- och miljööverdomstolen.

Har du tidigare fått brev genom förenklad delgivning, kan även Mark- och miljööverdomstolen skicka brev på detta sätt.

Prövningstillstånd i Mark- och miljööverdomstolen

När överklagandet kommer in till Mark- och miljööverdomstolen tar domstolen först ställning till om målet ska tas upp till prövning.

Mark- och miljööverdomstolen ger prövningstillstånd i fyra olika fall.

- Domstolen bedömer att det finns anledning att tvivla på att mark- och miljödomstolen dömt rätt.
- Domstolen anser att det inte går att bedöma om mark- och miljödomstolen har dömt rätt utan att ta upp målet.
- Domstolen behöver ta upp målet för att ge andra domstolar vägledning i rätts-tillämpningen.
- Domstolen bedömer att det finns synnerliga skäl att ta upp målet av någon annan anledning.

Om du *inte* får prövningstillstånd gäller den överklagade domen. Därför är det viktigt att i överklagandet ta med allt du vill föra fram.

Vill du veta mer?

Ta kontakt med mark- och miljödomstolen om du har frågor. Adress och telefonnummer finns på första sidan i domen.

Mer information finns på www.domstol.se.

